

ANEŽKA KOČOVÁ

PÍSEŇ MRTVÝCH

Smrt je jen začátek

Píseň mrtvých

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Anežka Kočová

Píseň mrtvých – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

PÍSEŇ MRTVÝCH

ANEŽKA KOČOVÁ

PLANTAE

ORE KLIDU

TAV
LOW

LES DUCHU

BAMBUSOVÁ
HAJ

PERLOVÉ
OSTROVY

TROLLI OSTROVY

IOSI ZATOKA

BLIN

DURMAN

RMEN

LEDOVÉ HORY

SEVERNÍ
PROVINCIE

VYCHODNÍ PROVINCIE

POSVATNÝ
LES

SUSWU

LES LUCERNU

ODORAT

WUHAN

YOKOTORO

SIONI ZAHRADY

WONCHO

RAWON

HORA
ONATAKE

NERITOVÉ HORY

JIŽNÍ PROVINCIE

FARMOUTH

HAVEN

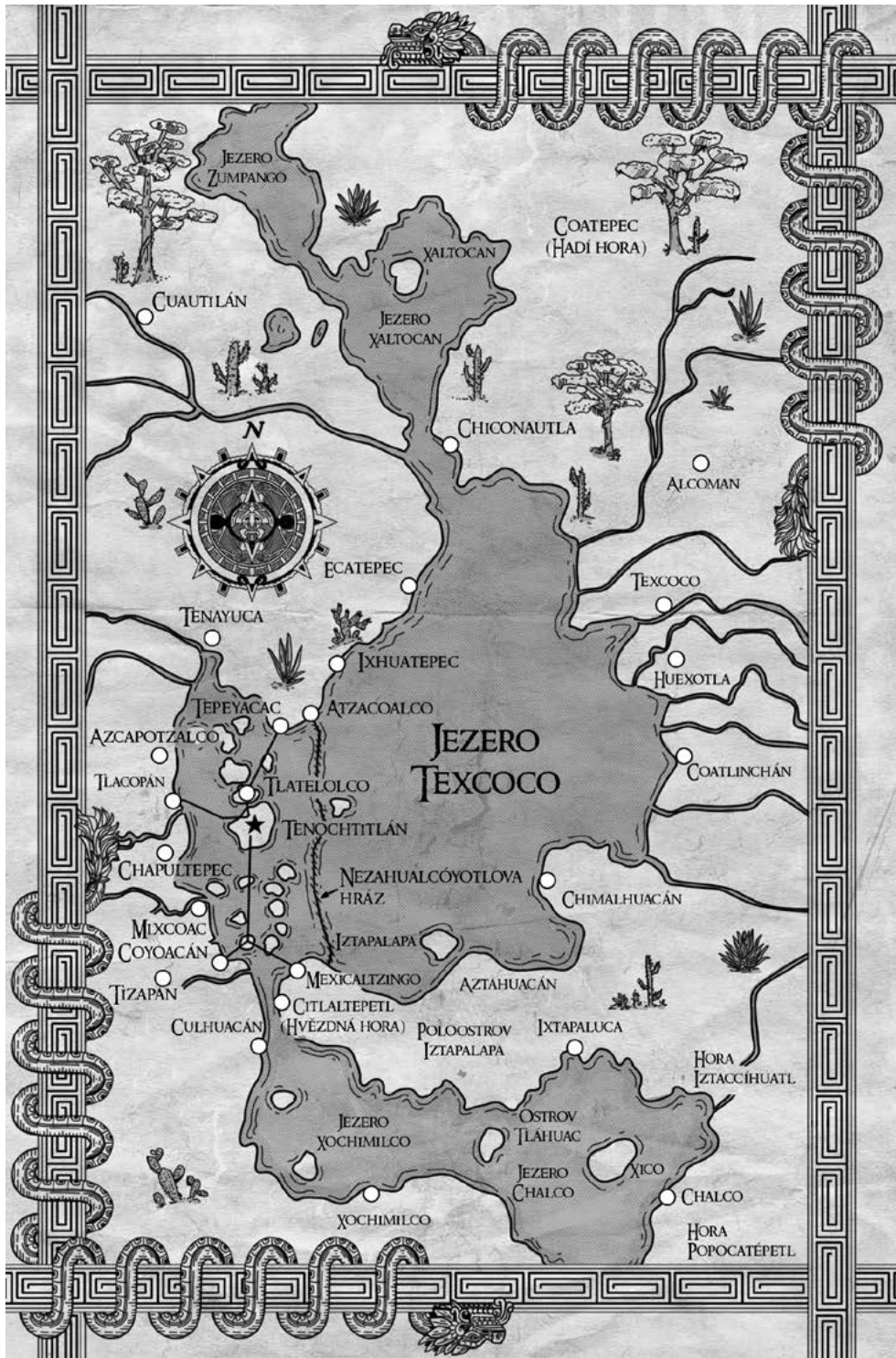
FALSTONE

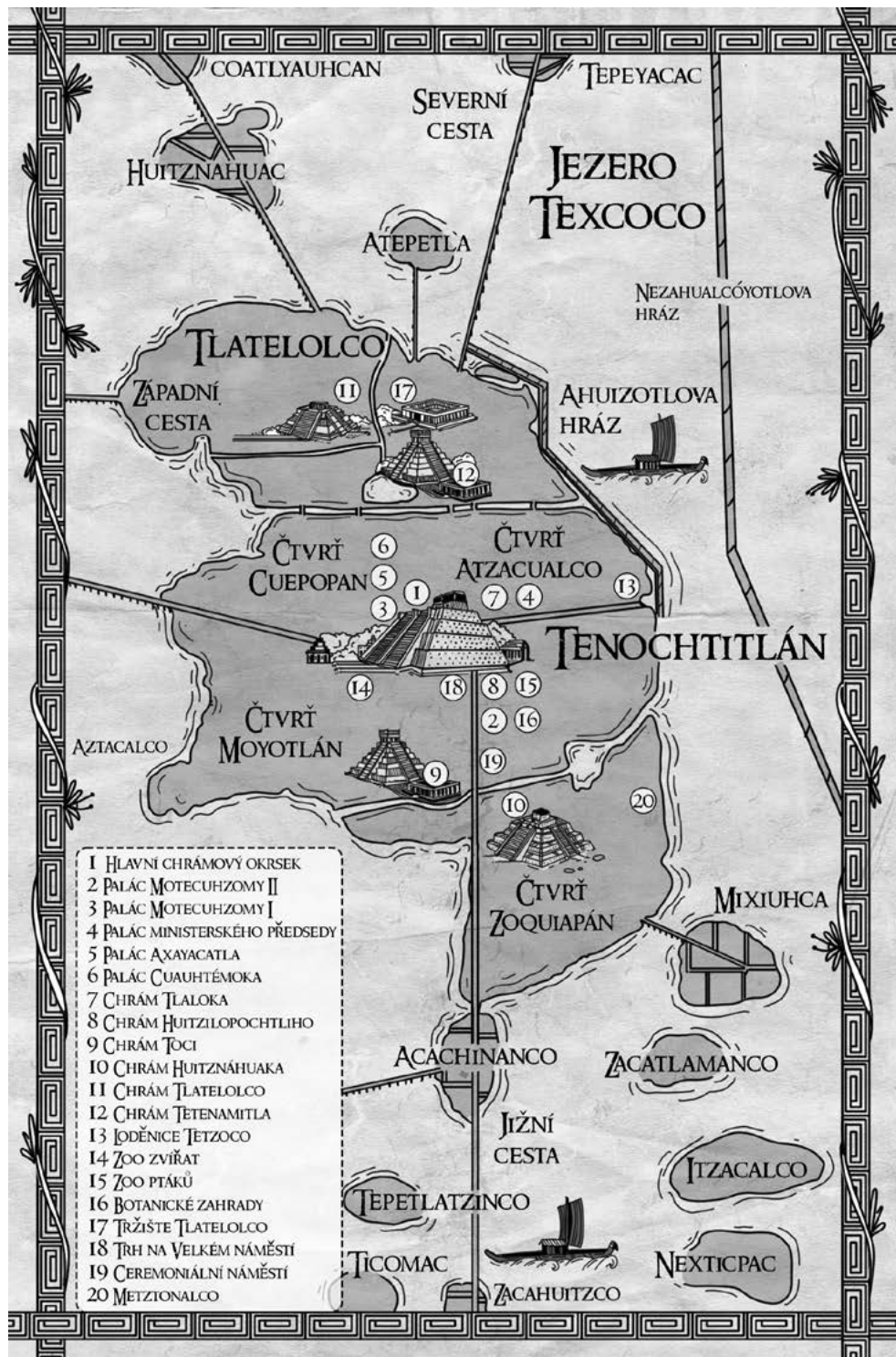
VELKÉ PÍANINY

MOČALY

DOWALL

LES
MRTVÝCH

Copyright © Anežka Kočová, 2025
Obálka © Kamila Flonerová

ISBN tištěné verze 978-80-7691-753-8
ISBN e-knihy 978-80-7691-912-9 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7691-913-6 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7691-904-4 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Pro mou babičku a tetu.
S láskou tak velkou, že by se nevešla na tyto stránky.*

*A Mexiku.
Zemi, které už navždy bude patřit mé srdce.*

*Tiazque
yehua xonahuiacan
niquitto a o Nineçahualcoyotl huiā
cuix oc nelli nemohua o a in tlalticpac y
hui ohuaye.*

*Anochipa tlalticpac
çan achica ye nican ohuaye ohuaye,
Tel ca chalchihuitl no xamani
no teocuitlatl in tlapani oo
quetzalli poztequi yahui ohuaye,
annochipa tlalticpac
çan achica ye nican ohuaya.*

*Odejdemo
Radujte se!
Tak to říkám já, Nezahualcóyotl!
Opravdu žijeme na zemi?*

*Ne navždy na zemi,
jen na chvíli zde.
I jadeit se rozdrolí,
i zlato zčerná,
i kvesalova pera se rozpadnou.
Ne navždy na zemi,
jen na chvíli zde.*

Nezahualcóyotl

PŘED
DÁVNÝMI
ČASY...

(rok po pádu)

„Dneska jsi nějaký roztěkaný, drahoušku.“

Královnin hlas přetáhl otcův monolog jako nůž a vytrhl Arbora z ospalé letargie.

Spěšně se narovnal a pokusil se zamaskovat svůj nezájem.

„Co prosím?“

Královna si povzdychla, zatímco král se dotčeně odmlčel a vrhl na ni vzteklý pohled.

„Arbore,“ pronesla trpělivě, jako by byl malé dítě, a ne dospělý muž, „už asi deset minut nepřítomně koukáš z okna a vůbec otce neposloucháš.“

„To není pravda,“ ohradil se Arbor.

„Tak o čem právě teď mluvil?“

„Já... Já o... o válce na Východě?“

Královna se zamračila.

Špatná odpověď.

„Jak chceš být jednou dobrým králem, když nedovedeš udržet pozornost?“

Arbor si promnul oči. Umím udržet pozornost, odsekl v duchu. Jenom to nedokážu dělat pět hodin v kuse.

Bolela ho záda.

Bolely ho nohy.

Bolela ho hlava.

Když nad tím tak přemýšlel, bylo snazší vyjmenovat věci, které ho nebolely. Ta dřevěná židle bude jeho smrt. Ještě pět minut na ní a určitě s ní sroste a stanou se jednotným organismem. Už měl toho sezení dost.

K velké nelibosti svých rodičů vstal a protáhl se. Ách, mnohem lepší. V zádech mu uspokojivě zapraskalo a ze rtů mu přitom uniklo pokoutné zívnutí. Král se na svého syna zamračil.

„Omlouvám se vám, rodiče draží. Ačkoliv vše, o čem tu hovoříme, má zajisté velkou váhu, je to dlouhá doba a já jsem poněkud unavený.“

Slušně řečeno. Napadalo ho nejméně deset způsobů, jak to říct upřímněji.

Otcův výraz ztvrdl a Arbor tušil, že přijde kázání.

„Myslíš si, že lid zajímá tvoje únava? Tvoje pohodlí? Tvoje potřeby? Ne. Tvůj lid bude zajímat jen to, jak dobře se dokážeš postarat o jejich potřeby a bezpečí. Tohle,“ řekl král a mávl rukou, aby obsáhl honosnost celého salonu, „je jen malá daň za tvůj čas. Žiješ v bohatství a přepychu, ale i to něco stojí. Jako budoucí král a můj dědic máš své povinnosti. Brzy ti bude dvacet pět roků a je načase, aby sis to uvědomil.“

Ano, otče, tuhle písničku přece všichni dobře známe. Dokázal bych ji zazpívat z paměti.

Arbor sevřel v prstech opěradlo židle.

Jistěže si to všechno uvědomoval. Tu tíhu zodpovědnosti na svých ramenou, těžkou váhu stínu zlaté koruny na svých spáncích. Budoucnost Plantae bude brzy v jeho rukou. Potlačil zoufalý povzdech. Musel se ptát sám sebe, jestli to bylo to, po čem opravdu touží. Možná by raději kydal hnůj ve stájích a mohl si přemýšlet, nad čím jen chtěl, než být oblečený v hedvábných tógách vyšívaných zlatem a neustále hloubat nad problémy své země. Nad daněmi, nad neúrodnými poli, nad nespokojeností rolníků. Nad nelítostnou a dlouhou válkou s Prvními národy, která se táhla už tolik let. I on měl sny, tužby a tajná přání, která pro něj byla stejně důležitá jako potřeby jeho lidu. To však jako správný princ nahlas říct nemohl. Byl Aurum. A Aurumové dělali, co se od nich čekalo.

„Ano, otče.“

TO byla jediná správná odpověď.

Krále to neobměkčilo. Opřel se ve své židli a přihnul si z těžkého zlatého poháru s kořeněným vínem. Jeho štiplavý pach se vznášel pokojem a přebil dokonce i matčin pronikavý parfém.

„Neboj se, však ono tě snění brzy přejde. Za měsíc oslavím šedesát roků a nadejde čas tvé korunovace. A při té příležitosti uspořádáme ples. Pozvu tam své nejbližší rádce, kteří mají dcery ve věku na vdávání. Ideálně bychom bezprostředně po korunovaci mohli slavit svatbu, což uklidní jak mě, tak lid.“

Královna si dojatě přitiskla dlaň k tváři. Při zmínce o svatbě jí vzrušeně zajiskřily oči.

Arbor bolestivě polkl.

„Takže se na to koukej připravit, abys dobře zapůsobil. Jedna z těch dívek se stane naší budoucí královnou,“ pokračoval král. „Předved’ se v tom nejlepším světle a nezklam mě. Jasně?“

Arborovi se zvedl žaludek. Nejraději by se proti tomu ohradil a hádal se s otcem, že je ještě příliš brzy, že o jeho korunu nestojí. Alespoň ne teď. A kdoví, jestli vůbec kdy bude. A že se rozhodně, za žádných okolností, ženit nechce. A už vůbec ne s nějakou neznámou holkou. Měl ta slova na jazyku. Ale přiměl se je spolknout. Jediné, co řekl, bylo ponížéné: „Ano, otče.“

Král se konečně začal tvářit spokojeně. Začal líně obírat kuřecí stehno, které sebral z nedalekého podnosu, a mezi sousty se pustil do líčení výhod a nevýhod trojpolního systému. Půda. Obilí. Hnojivo.

Arbor by se nejradši rozkřičel. O tom obdělávání půdy se mu dnes určitě bude zdát.

Zajímá tady vůbec někoho, co chci já? napadlo ho a vrhl zoufalý pohled na strop. Nebo otce zajímá jen to, jak působím na ostatní, víc než to, zda budu dobrý král?

Znovu se podíval na spokojeně přežvykujícího otce. A ještě mě chce oženit s nějakou cizinkou, otrásl se v duchu. Můj život skončil!

Odtrhl od krále pohled a upřel ho raději na protější stěnu. A ztuhl jako solný sloup. Na vyšívaném gobelínu seděl máslově žlutý otakárek. Mávl křídly a mramorově černá kresba na nich se nepatrně zachvěla, když popolezl níž.

Byl to jen motýl. Ale Arbor moc dobře věděl, co ten motýl znamená.

To už je tenhle týden potřetí. Já už opravdu nevím, co si s tebou počít, pomyslel si otráveně.

Přešel ke gobelínu a předstíral, že obdivuje olivovníky, obklopující bájného hrdinu. Nikoliv motýla, který seděl přímo na bronzovém štítu, jímž se muž chránil před útokem hydry. Vzápětí chňapl po motýlovi dřív, než stihl nebohý hmyz uletět, a sevřel ho pevně v dlani. Přitiskl si pěst k hrudi a zhluboka vydechl.

„Arbore!“ pokárala ho jeho matka.

Nenuceně se k ní otočil. „Co?“

„Je ti dobře? Vážně se mi vůbec nelíbíš.“

Otakárek na protest zaryl drápkaté nožky do jeho dlaně a zuřivě zamával křídly. Arbor urychleně schoval ruku s motýlem za zády.

„Víš, když nad tím tak přemýšlím... vážně mi nějak není dobře. Půjdu na chvíli na čerstvý vzduch a pak budeme pokračovat. Omluvte mě prosím.“

Neupřesnil však, za jak dlouho se vrátí, a spěšně opustil místnost dřív, než se ho na to mohli rodiče zeptat. Otec ho počastoval nějakým slovem, které už nezaslechl.

Pospíchal chodbou, obklopen nekonečně strohými kamennými zdmi. Na bílých sloupech tančilo pozdně odpolední slunce. Arbora to vyděsilo. Když naposled vyhlédl z okna, slunce teprve vycházelo. Jak dlouho tam u všech bohů s rodiči seděl?

Otakárek v jeho dlani začal znovu zuřit. Kdyby uměli motýli křičet, tehle by to udělal.

„Teď ne,“ zavrčel Arbor a zahrnul za roh. „Počkej, až budeme venku.“

Přidal do kroku. Překvapeně služebnictvo se mu horlivě klanělo, když procházel kolem, Arbor na ta gesta úcty jen prkenně kýval hlavou. Ještě že nepotkal nikoho, kdo by s ním chtěl mluvit. Asi už by to nevydržel a navzdory otcově kázání, že král má být za všech okolností klidný a vyrovnaný, by na někoho podrážděně vyštěkl.

Konečně dorazil do sadů. Nadechl se vzduchu prosyceného vůní jabloňových květů. Hned se mu udělalo lépe. Stín stromů trochu zchladil jeho horkou hlavu.

Rozevřel pěst. Motýl z ní vylétl vrávoravým letem, jako by byl opilý. Dřív než stihl dopadnout na zem, se v obláčku jisker přeměnil v ženu. Pořádně našťavanou ženu. Byla celá rozčuchaná; z copu se jí

uvolnily prameny vlasů, oblečení měla zmuchlané a tvář zpocenou a rudou hněvem.

Arbor se sám pro sebe pousmál. Flora byla překrásná, když zuřila.

Bohyně si znechuceně odplivla.

A taky pěkně nevychovaná.

„Příšerně se ti potí ruce, Arbore. To není normální. Měl bys s tím něco začít dělat,“ neodpustila si Flora, postavila se a začala si pucovat bílé šaty a upravovat zničený cop. Rozpletla to, co z něj zbylo, a začala jej plést nanovo.

Arbor její poznámku ignoroval. „Kolikrát jsem tě žádal, abys to nedělala?“

„Včetně dneška pětkrát,“ odfrkla si, když se jí cop v prstech znovu rozpletl. Frustrovaně zavrčela. „Nechápu, co ti na tom vadí. Tví rodiče to stejně nikdy nezjistí, a kdybych byla v téhle podobě, nenechali by mě tam. Anebo by nebyli tak upřímní. Víš, kolik zajímavých věcí se jeden dozví, když může šplhat po zdech a sedět na stropě?“

Arbor si stiskl kořen nosu. Když se poprvé dozvěděl o Flořině schopnosti proměnit se v motýla, byl z toho poněkud rozpačitý. Teď ho to začalo královsky štvát.

Promnul si bolavé spánky.

„Nenechali by tě tam z dobrého důvodu. Podívej, Floro, tohle jsou záležitosti království a to, co na těch schůzích probíráme, je soukromé. K tomu nikdy kromě krále a jeho rodiny nemá mít přístup. Dokonce ani ty ne.“

Flora si založila ruce na hrudi. Napůl zapletený cop se jí zhoupal na rameni.

„Jistě, chápu, že množství vypěstovaného obilí je přímo závažná informace. Prosim tě,“ odfrkla si, „co bych si s takovými informacemi počala? Mně je úplně jedno, kolik jste za rok vypěstovali pšenice. Spíš mě zajímá, co nového se v Paláci bude dít!“ Nadšeně zatleskala. „Netušila jsem, že se plánuje ples, tvoje korunovace a budeš se ženit! To bude jedna událost za druhou! Zní to naprosto úžasně! No, nejsi rád?“

Arbor na to nic neřekl. Pečlivě zkoumal Flořin výraz. Nezdálo se, že by ji skutečnost, že se bude ženit, nějak mrzela. Ne. Opravdu měla upřímnou radost.

Au.

Hlasitě si povzdechl.

„Ne, nejsem rád, Floro. Ani náhodou nejsem.“

Přesně proto se s Florou tak rád bavil. Nemusel si na nic hrát, ne jako s otcem. S Florou nebyl korunním princem. S Florou byl prostě a jednoduše Arbor.

„Myslím, že bych raději šel do další otevřené války s Prvními národy, než se předváděl před bandou natěšených holek a přepudrovaných radních a snažil se získat jejich ruku a uznání.“

Neměl v plánu říct to tak otevřeně, ale nemohl si pomoci. Bylo snadné být k Floře upřímný. Pohlédla na něj. Její obvykle hnědé oči byly na přímém světle zvláště zelené. Polkl. Jako když po dlouhém zimním období konečně vyrostе nová tráva.

„V tom případě je mi to líto,“ řekla potichu.

Okamžitě se probral ze zasnění.

„Nemusí. Jsem korunní princ. Jsem Aurum. Je to moje povinnost. Každý se v životě musíme něčeho vzdát. Alespoň se tak naučíme vážit si věcí, které už máme,“ pronesl naučenou frázi.

Flora sklonila pohled ke svým bosým nohám. Rýpala palcem do hlíny a mračila se. „Teď zníš úplně jako můj otec.“

„Tvůj otec?“

„Jak jsem řekla, ty blbounku. Ten taky mluví jako mudrc a musím si všechno, co řekne, natřikrát přeložit v hlavě, než to konečně pochopím.“

„Přece nemůžu být úplně jako nejvyšší bůh Kosmo,“ mračil se Arbor.

„To bys ani nemohl. Je starší než půda, na které stojíme. Než země. Než samotné hvězdy.“

Arbor se opřel zády o meruňku a zavrtěl hlavou. „Nechápu, jak je něco takového možné.“

Flora si prsty pročešávala vlasy a mračila se přitom, jako by nad něčím přemýšlela. Nemohl od ní odtrhnout pohled.

„No... není samozřejmě úplně nejstarší bůh. On a můj strýc Radix jsou stejně staří a přibližně stejně mocní. Když stvořili první lidi, Radix, pán hmoty, je obdařil těly a Kosmo je zase obdařil duchem. Vy smrtelníci jste kombinací světla a tmy. Proto když zemřete, patří vaše tělo pod zem,

do říše mrtvých, říše mého strýce a vaše duše vzlétnou k nebi jako hvězdy. K nebi, kde se znovu setkají s Kosmem. Z hvězd jsme vzešli a do hvězd se vrátíme,“ zašeptala při pohledu na nebe.

Arbor se rozpačitě posadil na zem. Opřel se zády o strom, natáhl si nohy a nepřítomně si pohrával s větvičkou. „Říše mrtvých... Já myslel, že všichni bohové žijí v Nebeských zahradách. Proč... proč Radix ne?“

Flora si přestala pohrávat s vlasy. Spadly jí na ramena jako hnědý vodopád. Posadila se naproti němu. Slábnoucí sluneční záře zostrila její jindy jemné rysy.

„Kdysi s námi v Nebeských zahradách skutečně žil. Ale pak můj strýc porušil Dohodu, kterou uzavřeli, když společně s otcem stvořili první lidi ze světla a temnoty. Radix nedal lidem jenom těla, dal jim i jiné věci, které vycházely z temnoty. Schopnost nenávidět. Bát se. Ničit. Zabíjet. Ale i pýchu. Touhu. Vášně. Byla to protiváha ke Kosmově světlu. Lásce, úctě, soucitu a tvořivosti. Oba hned poté uzavřeli Dohodu, že své výtvo-ry zanechají tak, jak jsou, a nebudou svět smrtelníků více ovlivňovat. To nechali na méně mocných bozích, mé matce, bratrech, sestře a mně.“ Sevřela si rukama kolena. „Jenže po nějaké době Radix přestal Dohodu dodržovat. Zastíral lidská srdce a mysli svou temnotou, plnil je chtíčem, vztekem a nenávistí a vychýlil tak pečlivě nastolenou rovnováhu tmy a světla na jednu stranu, do temnoty. Když to Kosmo zjistil, strašlivě se rozzuřil a srazil Radixe z oblohy dolů.“

Při těch slovech se otřásla, připomínalo jí to její vlastní pád. V očích se jí zaleskly slzy. Arbor se natáhl a vzal ji za ruku. Nepřítomně přejel palcem po jejích kloubech. Ještě nikdy si tolik nepřál, aby jí pomohl vrátit se domů, do Nebeských zahrad, a zároveň si ji tu nechat. Ty protikladné emoce ho šokovaly.

Flora se na něj usmála a nadechla se k pokračování. „Jeho moc tady na zemi zeslábla a znovu zavládla rovnováha. Neměla však trvat dlouho. Radix nemohl v říši smrtelníků přežít, protože pobyt na slunečním světle ho zraňoval. A pokud by zemřel a ze světa zmizela temnota... rovnováha by byla opět narušena. Ve světě by znovu zavládl chaos. Mé sestře Fauně se Radixe zželelo. Z půdy a kamení stvořila několik velkých krtků, kteří v zemi vyhloubili rozsáhlou síť podzemních chodeb

a vybudovali mu tak celé podzemní království, Podkoření. Radix získal nový domov. Zase zesílil a jeho moc se mu vrátila v plné síle. Ale i přesto... Radix se cítil zrazeně. A měl strach. Báł se, že ho jednou jeho bratr opět připraví o jeho moc. Tak se ji rozhodl uložit mimo své tělo. Z trnitých kořenů, jež pod zemí rostly, si Radix vyrobil korunu. Vložil do ní všechnu svou moc, která se v koruně přetvořila v jed, jakému na světě není rovno. Jed stvořený z těch nejtemnějších koutů jeho duše. Trnitá koruna se stala zdrojem jeho moci a zároveň připomínkou, aby nikdy nezapomněl na krivdu, které se dopustil jeho bratr. A s ní na hlavě tam Radix na svém trnitém trůně sedí ve tmě dodnes a užírá se zlostí.“

Arbor se neklidně zavrtěl. Nelíbilo se mu, že někde hluboko přehluboko pod ním sedí nějaký temný bůh a nejspíš plánuje brutální a nemilosrdnou pomstu. Jeho prsty ve Flořině sevření ztuhly.

„Nemusíš se bát, smrtelníčku,“ škádlila ho Flora. „Otec se ho zbavil nadobro. Radixova zla už se nemusíte bát. Bojte se jen toho, co nosíte v sobě.“

Vstala.

Její dlaň mu vyklouzla ze sevření. Do prstů se mu zakousla zima. Sevřel je v pěst.

Flora si oprášila zmuchlané šaty a s nakloněnou hlavou pohlédla směrem k Paláci. „Myslím, že by ses měl vrátit. Bude po tobě sháňka a pulzující žíla na čele tvého otce mluvila za všechno.“

Arbor vyprskl smíchy.

Flora tázavě nadzvedla obočí.

„Promiň,“ řekl a utíral si uslzené oči. „Pobavilo mě to.“

S povzdechem zaklonil hlavu a opřel si ji o kmen. Hleděl na mraky valící se po obloze. Zavřel oči. „Zůstaňme tu ještě. Jenom na chvíli,“ pronesl. Chtěl předstírat, že má čas na polehávání v sadu. Chtěl předstírat, že není princem, jen pouhým mladým mužem, který nemá žádné povinnosti ani starosti a má všechnen čas světa.

Naivní přání.

Naivní touha.

Otec by nad tím nespokojeně zamlaskal a zavrtěl hlavou.

Vyhnal si otcův zklamáný výraz z hlavy. Ted' na to nechtěl myslet. A pak... troška předstírání ještě nikdy nikoho nezabila.

Flora na to nic neřekla, její rozhodnutí ovšem ucítil. Posadila se vedle něj a položila si hlavu na jeho rameno. Potlačil spokojené povzdechnutí. Ať byla Bohyní, jak chtěla, její tělo bylo bezesporu stejné jako kterékoliv lidské. Hrálo a zřetelně cítil tep jejího srdce. A voněla jako rozkvetlá louka. Z té vůně se mu točila hlava.

Rovněž zavřela oči. „Tak ještě chvíli,“ souhlasila a přitiskla se k němu ještě blíž.

Chvíli, pomyslel si, objal ji jednou paží a zavřel oči. Ještě chvíli.

To, že by se měli vrátit do Paláce, je napadlo až ve chvíli, kdy se na obloze zatřpytily první hvězdy.

DŘÍVE...

VĚŠTBA

(780 let po Pádu)

Ve tmě za oknem zapraskala větev.

Idunn sebou trhla a vyskočila na nohy. Postavila se k oknu a s bušícím srdcem pozorovala temnou siluetu lesa. A pak to zahlédla. Temnou postavu trolla, která se proti ní rýsovala. Zdála se obrovská. Srdce jí vynechalo jeden úder. Netušila, co je děsivější, jestli jeho zahnuté kly, nehty ostré jako břit sekery, nebo mohutná hříva zelených vlasů připomínající mech. Uprostřed jeho ošklivé tváře svítila malá hloupá očka, ne větší než dvě hrozinky. A to se dalo mluvit o štěstí, že tenhle měl alespoň jen *jednu* hlavu.

Idunn se zachvěla. Byl tak blízko, že mohla zřetelně vidět houby rašící z jeho bradavičnaté šedé kůže. Netušila, kde se tam v tuhle dobu vzal. Trollové se obvykle krajem toulali přes jaro a léto, na zimu se uchýlovali do svých nor v horách. Každý tady v podhůří věděl, kdy se má úpatí Ledových hor vyhnout. Či jejich strmým svahům obecně.

Ledové hory, přirozená hranice oddělující Plantae od zbytku Znamého světa, byly hrozbou, s níž se muselo počítat. Nejen že to byly takřka nezdolatelné, příkré svahy, na nichž kromě klecí nic nerostlo a žádnému obilí se nedařilo, ale byly i domovem nejrůznějších stvůr.

„Ledoví obři a vlci nejsou tak nebezpeční,“ říkával její starý otec a pořádně popotáhl z dýmky, kterou držel rukou, na které mu chyběly tři prsty. *„Jsou plaší a bojí se ohně. Huldry a Nøkkenové se zase dají poranit ocelí. Ale nejhorší ze všeho jsou trollové. Jsou podlí a lstiví, ne*

jako obři a vlci. A na rozdíl od nich se lidí nebojí. Naopak.“ S těmi slovy vyfoukl oblak štiplavého kouře. „Přímou je milují. Hlavně jejich maso.“

Její starý otec to věděl ze všeho nejlépe. Právě jeho maso jednoho takového kdysi nakrmilo. Zatnula ruku v pěst, až jí zběhlaly klouby.

Troll zaklonil hlavu a zavětril. Ačkoliv postavou připomínal člověka, něco v tom gestu bylo čistě zvířecího.

Idunn vyschlo v krku. Cítil ji.

Sevřela amulet, který měla zavěšený na krku, pevně v dlani. Bříškem palce přejížděla po ochranné runě, vyryté v jeho středu. Teď se teprve ukáže, jestli ji runy ochrání i proti *takovéto* hrozbě.

Troll vykročil a prudce do něčeho vrazil. Jakási neviditelná bariéra mu zabránila projít. Zmateně zafrkal jako podrážděný kanec a poklepal drápatou prackou na onu okem nespátřitelnou překážku. Nechápal, proč nemůže vykročit na mýtinu k chaloupce a chutné svačince, již skrývala. Netušil, že příčinou je mohutná ochranná runa, naněkolikrát vyrytá do kmene stromu.

Znovu na stěnu zabušil.

Idunn zadržela dech.

Ale stěna vydržela.

Po několika marných pokusech to troll vzdal. Zklamaně zavrčel a odšoural se pryč, hledat si jinou kořist. Zlověstný praskot, který způsobilo jeho mohutné tělo, když se prodíral podrostem, brzy utichl. Z potměšlého lesa se zase začal ozývat jen křik sojek a datlů.

Idunn si oddechla a přitiskla dlaň na své slábnoucí srdce, které se ne a ne uklidnit. Její tělo se chvělo jako suchý list.

Nejednou přemýšlela, jestli je život daleko na severu ještě pro ni. A jestli na to prostě už není příliš stará. Její muž byl už dvacátým rokem po smrti. Její jediný syn odsud odešel, stejně jako většina mladých, které lákala představa bezpečného, a hlavně hojného života v Blínu. Ušklíbala se, když si na syna vzpomněla. Björn už jí tolikrát navrhoval, aby se přestěhovala k němu, Ignis a vnučkám do jeho domu.

„Třeš tu bídu s nouzí,“ říkával a od úst mu šla pára, „v zimě je tu sněhu, že tu zůstáváš uvězněná na celé měsíce, v létě zase vedro a plno komárů. A jsi tu tak sama.“

Samota jí nevadila. Většinou. Ovšem oproti tomu, co jí nabízel...

Znělo to hezky. Žít v teplém, krásném domě, obklopená vnučkami...

Pohládila rukou vyřezávaný sloup, bezmyšlenkovitě přejížděla dlaní po spletitych ornamentech vlků, havranů a obrů. Přejela prsty po těle hada, který požíral svůj vlastní ocas. Ale... Co by si stará žena jako ona počala v Blínu? Byla zvyklá na samotu, ticho a šum lesa, ne na ryk desítek hlasů, ržání koní a klapání kol po dlážděných cestách. A vůbec... copak by to tady mohla opustit? V tomhle domě se narodila. Vyrostla tu. Vychovala tu svého syna. Nedaleko odsud uložila do černé země své rodiče a svého muže. Toho dokonce dvakrát. Poprvé, když se pod ním na řece propadl led a zemřel na podchlazení, a podruhé, když se z něj stal draugr, mrtvola, která se vrátila zpět mezi živé a s kvílivým nářkem brázdila lesy a sháněla se po lidském mase. Mrtvola, která si nepamatovala nic z předchozího života, necítila bolest a dala se jen těžko zranit a ještě hůř zabít. Jen oheň ji mohl zničit dokonale. Idunn si nepřítomně promnula spáleninu, která jí hyzdila předloktí. Při vzpomínce na škváříci se nemrtvé maso se otřásla.

Ne, na Ragnara nebude myslet.

Život, pomyslela si a upřela oči ven z okna. *Život znamenal boj.*

Člověk neustále válčil se silami přírody. Hory hrozící lavinami a padajícím kamením. Temné hvězdy plné krutého nebezpečí. I na první pohled nevinné řeky a potůčky, pokryté zádným ledem, který se mohl ve vteřině probořit, představovaly vážnou hrozbu. A v neposlední řadě sníh s pustou, nehostinnou zemí, jež se mohly spiknout a odsoudit k nezdaru i tu největší lidskou snahu. Nebezpečí tu bylo zkrátka a dobře součástí života.

Znovu položila dlaň na sloup. Ale i přes to všechno... sem patřila. Byla sice už starým, lehce seschlým stromem, ale její kořeny sahaly pořádně hluboko. *A pak...*

Něčí drobné ruce jí objaly kolena. „Babičko?“

Usmála se.

Elin to tu milovala.

Idunn pohládila vnučku po vlasech. „Copak je blóm? Allt er gott, já?“

Elin se zachichotala. Obdařila Idunn úsměvem, ve kterém chybělo několik zubů, a rozzářila se jako pokaždé, když na ni mluvila staroseversky. Idunn se smutně usmála. V Blínu Elin staroseverštinu už zaslechnout nemohla. Úředním jazykem byla plantanština, ačkoliv se jednalo o nepůvodní jazyk. Tato vzletná a květnatá řeč si jen těžko mohla zadat s původní staroseverštinou, jež v porovnání s ní zněla hrubě a hulvátsky. Současní Seveřané totiž s oblibou přijímali vše nové, moderní, jež přišlo z Flosu, a nad starými zvyky a tradicemi ohrnovali nos. Což se netýkalo jen jazyka. Nikdo už neznal staré příběhy plné bohů a vražedných nestvůr. Tyhle mýty už pomalu vymíraly a s nimi i generace, jež je znaly. Dnešní obyvatelé Blínu už poklekávali pouze před bohy Floristů. Jen tady, na nejdálnějším severu, se Seveřané drželi své staré víry. *Nejspíš ne na dlouho*, pomyslela si Idunn chmurně. Jejich způsob života, zvyky, tradice a staroseverštinu nejspíš brzy čekal stejně smutný osud jako jazyk dávných Floristů. Bude žít jen v zaprášených kronikách a nápisech na runových kamenech.

Elin ji zatahala za šaty a přerušila tak tok jejích myšlenek.

„Babičko? Budeš mi vyprávět pohádku?“

Možná se pletla. Ty příběhy přežijí. Navždy budou žít v srdci její vnučky.

Elin měla ze všeho nejraději staré legendy. O tom, jak z obra Ymira vznikl svět, jak trpaslíci ukovali Thorovo kladivo Mjölni, nebo o spoutání obrovského vlka Fenriho.

A i když Idunn zájem vnučky nesmírně těšil, i tak si povzdechla při pomýšlení na dlouhý večer strávený mluvením. „Ano, a o čempak?“

„O runách!“ vykřikla vnučka a pověsila se na ni. „Tatínek je pořád vyrývá do sloupů u domu a nikdy mi nechce říct proč! Povíš mi, co znamenají? Naučila jsi ho to ty? Naučíš mě to taky?“

„Hou, hou,“ klidnila ji Idunn. „Nesmíš na mě tak zhurta, děvče. Jsem už stará, nestíhám s tebou držet krok. Jedno po druhém. Napřed půjdeme do postýlky, ano?“

Vzala ji do náruče a odnesla ji k prostému slamníku v koutě místnosti. Ze stropu nad ním visely svazky bylinek, které naplňovaly

světničku příjemnou vůní. Sušené jírovce větve, mateřídouška, divoké borůvky, brusinky... Idunn naučila Elin názvy všech rostlin, které v místních lesích rostly, a na co je použít. Znalosti, které jí předala matka a které by ona předala své dceři, kdyby nějakou měla. Naštěstí ji bohové místo dcery požehnali nadanou vnučkou. Elinka byla chytré dítě, zvědavé a dychtivé se toho dozvědět co nejvíc. Už takhle malá toho o místní floře věděla víc než lecjaký Léčitel nebo Travič z Blínu.

Nad tou myšlenkou se musela usmát.

„Tak,“ řekla Idunn, když ji zachumlala do deky. „Povím ti příběh, který mi kdysi vyprávěl můj otec. Runy nejsou jen pouhé symboly, které se ryjí do dřeva a kamene, Elinko. Těm, kteří je uměli přečíst, dokázaly runy předat úžasná tajemství a odemknout bránu k nevidané řadě magických schopností.“

Elin obdivně zírala s otevřenými ústy.

Idunn se usmála a odhrnula vnučce vlasy z čela. „Neuměl to však každý. Tehdy je plně ovládaly jen tři norny, které žily u studny poblíž Yggdrasilu, světového stromu. Runa znamená ‘tajemství’ a tyto ženy byly v jejich užívání zbláznělé. Ódin Všeotec, nejvyšší bůh, něco jako váš Kosmo, toto tajemství run toužil pochopit. Tušil však, že to nebude snadné. Musel dokázat, že je run hoden. A to tím, že vykoná oběť. Popadl kopí, vrazil si je do boku a pověsil se z větve světového stromu. Dlouhých devět nocí hleděl do Urdiny studny, která se zbarvovala do červena, jak do ní stékala jeho krev.“

Elin zalapala po dechu. Byla tím vyprávěním úplně pohlcená. Idunn si odkašlala.

„Po devíti nocích utrpení mu runy konečně odhalily svá tajemství. Runy dokáží vyléčit zranění. Přelstít nepřítele. Ochránit před nebezpečím,“ šeptla a ohlédla se přes rameno, na okno, temný čtverec noci a síly zla, jež skrýval. Pohládila vnučku po vláskách. „Každé vědění má svou cenu, Elinko. Nic není zadarmo. Za vše se platí. Pamatuj na to.“

Elin horlivě přikyvovala. Pak se zamračila. „Co je ten Yggdrasil?“

„Veliký, převeliký jasan, jehož větve a kořeny protínají všech devět světů.“

„Je větší než Strom duší?“ zeptala se Elin.

Idunn se pousmála. „Proti tomuhle stromu je Strom duší jen drobné smítko, Elinko.“

„Opravdu? Páni! Jak moc je velký?“

„Je tak velký, že celý náš svět je široký jako jeho kmen.“

Elin vytřeštila oči. „To není možné.“

„Ale ano, je.“

Elin v prstech žmoulala přikrývku. „Až budu velká, chci ho vidět. Strom duší,“ zamumlala a nepřestávala si pohrávat s dekou. „Až ze mě bude Travička, budu žít ve Flosu jako královna. Jako Flora.“

„Určitě, drahoušku,“ usmála se Idunn.

„Flos je prý překrásný. Domy jsou čisté bílé s azurovými střechami, ulice jsou dlážděné kruhovými dlaždicemi a všechno tam kvete. Tolik květin prý není nikde na světě. Na takovém místě chci jednou žít. Přijedeš se tam na mě podívat, až budu velká, vid?“

Idunn úsměv zmrzl na rtech. Přitiskla prsty na své slábnoucí srdce. Byla už dlouho nemocná. Tuhle zimu stěží přečkala, ale tu další... Blížil se její čas. Poznala to, stejně jako stromy poznají, že se blíží podzim, a shodí své listy, tak jako ptáci vycítí zimu a odletí do teplých krajin. Tohle je naposledy, co svou vnučku vidí. Až si pro ni Björn na konci léta přijede, už Elin nespatri. Nikdy s ní nepojede do Flosu. Nikdy ji neuvidí vyrůstat a dospět v ženu.

„Jistěže přijedu, Elinko,“ zalhala a zastrčila jí pramínek vlasů za ucho.

Možná že ji nikdy neuvidí dospět v ženu, ale jedno věděla jistě. Že to bude žena, na kterou bude moci být pyšná.

„Tak. A teď je načase jít spát.“

„Počkej, a co ty norny?“ vyhrkla Elin a skopala ze sebe peřinu. „Co jsou zač?“

Idunn si povzdechla. *Je úplně stejná, jako byl její otec, když byl malý.* „Jsou to *sudičky*, Elinko. Jmenují se Urd, Verdandi a Skuld. Mají moc rozhodovat o osudu všech bytostí, za pomoci vřetena předou a tkají vzory do látky nebo ryjí runy do kůry světového stromu.“

„Myslíš, že znají i můj osud? Dá se to zjistit?“

Idunn vnuččina slova překvapila. Pohlédla ke krbu. „Ano, myslím, že je způsob, jak bychom to mohly udělat. S pomocí staré magie. Ale bude to bolet, Elinko. Musela bych tě bodnout jehlou do prstu.“

Elin se tím nápadem tak nadchla, že se jí to Idunn nepokoušela rozmlouvat. Píchla ji do prstu, nechala několik rudých kapek skanout na látku a tu pak hodila do ohně společně s hrstí bylinek. Sevřela v prstech keramickou nádobu plnou oleje a přejela jím vnučce po čele. Pak si klekla před krb, nádobku svírala v prstech a upřeně hleděla do tančících plamenů.

Šarlatové a rumělkové šmouhy se začaly seskupovat do tvarů, až vytvořily jednolitý obraz.

Idunn zalapala po dechu.

„Ne.“

Nádobka jí vypadla z rukou. Rozprskla se na střepy u Idunniných nohou. Idunn začala zděšeně couvat, až narazila na zeď.

Po tvářích jí začaly kanout slzy. „Prosím, to ne.“

„Co se děje, babičko?“ vyzvíдалa Elin a přistoupila blíž k ohni. Pak se otočila k Idunn. „Co jsi tam viděla?“

Idunn se v očích zaleskly slzy. Sevřela svou vetchou vrásčitou dlaní vnuččiny ruce. „Ach *blóm*, dítě moje,“ zavzlykala a upřela na ni nešťastný pohled. „Viděla jsem *smrt*.“

NYNÍ...

KAPITOLA 1

OBŘAD NOVÉHO OHNĚ

(o 40 let později)

„Takže, slečno Noiretová,“ odkašlal si Vrchní vyšetřovatel a opřel se v židli, „povíte mi, co přesně jste viděla?“

Elin sedící naproti němu se schoulila do sebe. „Už jsem vám to přece říkala, Vrchní vyšetřovateli. Zaslechla jsem tříštění skla a pak... pak... jsem ho viděla dopadnout na schody.“

Při té vzpomínce se bezděčně otrásla. Sáhla po hrnku heřmánkového čaje, který stýdl na stole. Nebylo ho zdaleka dost na to, aby uklidnil její zjitřené nervy. Ruce se jí trásly a vlašný porcelán ji hřál do prstů. Výslechová místnost v ní naopak probouzela chlad. Rozhlédla se kolem. Fádni šedé stěny, o několik odstínů tmavší koberec, strohý stůl a nepohodlná židle. Jako by celá místnost byla odrazem duše člověka, který seděl naproti ní.

Znovu se napila a přes okraj šálku pohlédla na Vrchního vyšetřovatele. Jeho přísná tvář získala skrz jemné pramínky kouře zvláštní nádech. Vypadal jako neforemný obrys nějakého přízraku, čemuž napomáhaly jeho jižanské rysy. Černé oči mandlového tvaru, tmavé vlasy a bledá pleť.

Pořádně si lokla čaje a spálila si jazyk. Čaj byl teplejší, než se zdálo. Bylo zvláštní cítit bolest, po té době, jakou cítila únavu, a především otupělost. Probralo ji to. Předtím jí z přemíry emocí přeplněných vzpomínek málem praskla hlava. A čím více ji vyšetřovatel nutil se k nim vracet, tím to bylo horší. Pamatovala si krátké, jasné záblesky, jako když temnou noc na chvílku ozáří blesk.

„Řekněte mi, co se odehrálo po tom, co jste viděla tělo dopadnout.“
Cítla, že padá.

Někdo do ní vrazil. Někdo další křičel, ať seženou Léčitele. V dálce plakalo dítě. Veselá atmosféra oslavy se rozplynula. Zbyla jen hrůza a děs.

Na rameni ucítla něčí ruku.

„Elin? Jsi v pořádku?“

Honoris.

Pomohl jí na nohy a zahltil ji hromadou otázek.

Nevnímala ho. Před očima měla jen to hrozivě vypadající tělo, krev a kosti...

Épine mezitím zhodnotil situaci a pak zvednutýma rukama utišil dav. „Jako váš guvernér vám přikazuji: nepřibližujte se k tomu tělu! Ne, nechodte blíž, neslyšeli jste snad?!“

Jeho hlas se nesl zahradou a vynucoval si naprostou poslušnost.

„Vy tam!“ ukázal na dvojici sluhů. „Dojděte pro Léčitele, hned! UVědomte někoho z královských gardistů a kapitána Pyruse... Pohyb! A vy dva...“

Šťekal rozkazy na všechny strany. Ostatní samou úlevou, že se někdo chopil situace, ani neprotestovali. Elin mu věnovala uznalý pohled. V tak vypjaté situaci věděl přesně, co dělat, a nezaváhal ani na vteřinu. Udělalo to na ni dojem.

Épine se obrátil na Honorise.

„Odved' ji odsud. Až dorazí stráž, bude to tady peklo.“

Honoris se uklonil. „Jistě, Vaše Excellence.“ Uchopil Elin za nadloktí a odvedl ji. Vzhledla k oknům nad schodištěm. Okno v třetím patře bylo vysklené. Na skleněných zubech se vlhce leskla krev. Zvedl se jí žaludek. Odvrátila pohled.

Honoris ji protáhl davem až k patě schodiště, kde čekali i ostatní sluhové a šlechtici. Připomínali houf slepic v momentě, kdy do kurníku vtrhne liška. *Rozšířené oči, hrůzou pootevřená ústa, zrychlený dech, ryk.* Elin si pomyslela, že nejspíš vypadá stejně.

Cestu sem si nevybavovala. Nějakým přičiněním okolností se zkrátka ocitla zde, ve výslechové místnosti Vrchního vyšetřovatele Orchise Zhanga. Jeho příjmení bylo všeříkající, ale i tak jí podle jeho

spřízněné rostliny orchideje došlo, že pochází z Jihu. Podobal se Rose, ale na rozdíl od ní postrádal jistou eleganci. Agresivně vonící, světle fialová orchidej v květináči se k tomu muži vůbec nehodila; měl přísný, strohý výraz a jeho tmavým očím dravce neunikl sebemenší pohyb.

Nechápala, kde se v něm bere taková bdělost. Jí se únavou klížily oči. Byla úplně vyčerpaná, duševně i tělesně. Lokla si čaje, aby zakryla zívnutí.

Hodiny na stěně odbily půlnoc.

Orchis se předklonil na židli. „Cokoliv, na co si vzpomenete, nám může pomoci, slečno Noiretová. Mám silné podezření, že se nám tu někde potlouká vrah, a čím dříve ho dopadneme, tím lépe. Když budete spolupracovat dobrovolně, bude to snazší pro nás oba.“

Elin odložila hrnek na stůl. Nelíbilo se jí, jak tu větu formuloval. *Pro nás oba? Co tím chtěl říct?*

„Kde byl guvernér Dranell, když se to stalo?“

Aha, takže tohle.

„Byl se mnou. Celou dobu.“

„Jste si tím jistá?“

Zamračila se. „Naprosto.“

Podezřívá ho snad? A myslel si, že ona ví něco, co nikdo jiný? Vzpomněla si na Menthova slova z dřívějšího, na její domnělý vztah s guvernérem Dranellem. Myslel si snad vyšetřovatel to samé?

„Takže jste byli spolu. Hm... A co jste spolu dělali?“

Čaj se jí vzbouřil v žaludku.

Orchis na ni bez mrkání zíral. Měl to být nějaký trik, jak ji vyvést z míry?

A pak pochopila, proč. Stále ještě měla na ramenou Épinův plášť. Upravila si ho kolem ramen, aby ji lépe hřál. Vyšetřovatel na něm znovu spočinul pohledem. Neušlo mu aztlánské vzorkování. Nejspíš to potvrdilo jeho domněnku.

„Nic, co by vás mělo zajímat.“

Vyšetřovatel zabubnoval prsty na stole. „Hmm. Takže jste s ním byla po celou dobu. Ano. Výborně. Jak na vás působil? Nechoval se nějak podezřele?“

„On to neudělal,“ zavrčela Elin.

Začínalo ji to rozčilovat. Co si ten chlap myslí? Jaký by z toho měl ěpine užitek? Nejspíš se s Pinusem ani osobně neznal. K jeho zavraždění neměl žádný důvod. A ona? Byla unavená, otřesená a vystrašená a sedět v téhle místnosti s tímhle mužem byla poslední věc na světě, o kterou právě teď stála.

„A čím to, že jste si tím tak jistá?“

Jeho otázku ignorovala. „Akorát ztrácíte čas. S ním i se mnou.“

Vyšetřovatel si unaveně povzdechl. Elin netušila, kolik lidí už dnes v noci vyslechl, soudě podle prázdných šálků kávy na jeho stole to však bylo víc, než by byl ochoten snést. Orchis si propletl prsty pod bradou a upřeně se na ni zadíval. Černé vlasy mu spadly do čela.

„Ať už se vám to líbí, nebo ne, *slečno*,“ zdůraznil poslední slovo, jako by bylo obzvláště důležité, „guvernér Dranell je v okruhu podezřelých, jako všichni ostatní, co byli toho času na místě činu. Stejně jako vy.“

„Jak by to mohl být někdo z nás?“ oponovala Elin. „Pokud je to tak, jak tvrdíte, a někdo prince opravdu zabil, musel to být ten, co ho strčil dolů.“

Orchis nepohnul jediným svalem. Jen v mandlových očích se mu zablesklo. „A pokud byli dva? Nemůžeme vyloučit, že nemá komplice. Podcenili jsme bezpečnost Paláce. A kvůli tomu je princ Pinus mrtvý.“

Elin pohlédla na tekutinu v šálku. Znovu se jí zvedl žaludek. *Princ je mrtvý.*

Smrt je nevyhnutelnou součástí života, říkali. Vždycky však dokázala naprosto překvapit a šokovat, když konečně zaklepala na dveře. Nemohla tomu uvěřit. Nemohla. Bylo to všechno tak rychlé a příšerné, že jen čekala, že se z té noční můry probudí.

Orchis si poposedl.

„Když už o tom mluvíme... ještě jsem neprohlédl místnost a okno, ze kterého princ údajně vypadl. Neobešel jsem všechny svědky. Což vzhledem k oslavě, která se tu odehrávala, bude pořádný oříšek. Spousta z nich jsou hosté z různých provincií a fakt, že budou muset zůstat v Paláci o něco déle, je moc nepotěší. S každým okamžikem

stopa víc a víc chladne. Ztrácet čas je luxus, jaký si nemůžeme dovolit. Tak se vás zeptám naposled: jste si jistá, že nic dalšího nevíte?“

Zavrtěla hlavou. Tohle byla vážně jen ztráta času.

Vtom vrzly dveře.

Orchisova hlava prudce vystřelila vzhůru, až mu černé vlasy na hlavě poskočily. „Říkal jsem, abyste sem nelezli! Jsem právě uprostřed výsledku!“

„Řekl bych, že už jste slečnu Noiretovou vyslechl *dostatečně*.“

Elin se málem zhroutila úlevou, když zaslechla Épinův hlas. Říkala si, kdy se asi ukáže. Ji odvedli do Paláce s ostatními svědky a on se poté vytratil neznámo kam. *Ale teď je tady*. Upřímně řečeno byla ráda, že ho tu vidí. Až ji samotnou překvapilo, jak moc.

Épine přešel až k Elin, postavil se za její židli a opřel se o opěradlo. Ovanula ji vůně opunciových květů, sladká, svěží a tak uklidňující. Byl opět v uniformě guvernéra a navzdory pozdní hodině vypadal překvapivě bděle. Nechápala, kde k tomu vzal vůli a sílu. Pokud šlo o ni, zůstala by v neupraveném stavu po zbytek týdne.

„Ráčil jsem si povšimnout, že už tu sedí déle než půl hodiny. Což je, jen tak mimochodem, už o půl hodiny déle než všichni ostatní podezřelí. A ani jste mi o tom nedal vědět. Jak příhodné.“

Orchis podrážděně zavrčel, ale proti guvernérovu slovu nemohl říct vůbec nic.

Épinovi v očích nebezpečně zablýsklo. „*Opatrně*, Zhangu.“

Strčil Elin pod nos umaštěnou papírovou krabičku. „Pro tebe.“

Zvědavě ji otevřela a zalapala po dechu. Byla plná jednohubek z večíрку; malých šunkových rolek, drobných sendvičů s lososem a několika malinových větrníků a pudinkových šátečků. V žaludku jí hlasitě zaškrundalo. Po celém dni a noci bez jídla byla pro ni taková krabička jako žádost o ruku. Málem se při pohledu na jídlo rozplakala.

„Děkuju,“ zamumlala a nacpala si do pusy hned tři dezerty najednou.

Spolkla sousto a nenápadně si Épina prohlédla. Měl svůj obvyklý lehce zamračený výraz, kterým zřejmě nemohlo nic otrást. Jako by snad oba prožili úplně jinou verzi stejného večera. *No jistě*, pomyslela

si a znovu se natáhla pro čaj. *Pohled na krev a na mrtvolu mu určitě nebyl cizí.*

„Nuže, Vaše Excellence... Když už vás tu mám... Asi mi nenesete další kávu, že ne?“ zabručel Orchis a zase se posadil, zklamaný, že to není nějaký nebohý poslíček, na kterém by si mohl vybit svou frustraci. Pak se zamračil na místo za guvernérovým ramenem. „Kde jsou ostatní členové Nejvyšší Rady?“

„Očividně ne *tady*. Snažil jsem se je sehnat. Naneštěstí jsou oba indisponováni a guvernér Williams je, jak jistě sám víte, mimo hlavní město.“

Při vyslovení jeho jména nakrčil Épine nos odporem. Elin sebou trhla. Orchis zase něco zabručel a nechal si poslat pro další šálek kávy.

„Jak to myslíte, *indisponováni*?“ zavrčel.

„Guvernérka Čchenová zvrací a guvernér Manet jí drží vlasy.“

„U mých svatých kořenů,“ zasténal Orchis a složil hlavu do dlaní. „Copak tohle nikdy neskončí? Copak musím všechno dělat sám? Proč jsou všichni tak nekompetentní? Matka měla pravdu. Měl jsem raději zůstat ve Wonchu a stát se Parfumistou.“

Épine s prázdným výrazem taktně ignoroval jeho emocionální výlev. Elin si strčila do pusy větrník a neklidně pohlédla stranou. Po chvíli trapného ticha si Épine odkašlal.

„Každopádně... kapitán Pyrus by nám měl už brzy přinést zprávu od Léčitele. Do té doby musíme zůstat bdělí.“

Jako na zavolanou dovnitř vpochodoval kapitán stráží i s celou královskou gardou v závěsu. Pyrus tvrdým pohledem přejel celé shromáždění a potom Épinovi podal svitek pergamenu.

„Oblast je zabezpečená, Vaše Excellence. Mí muži prohledávají místo dopadu a nejbližší okolí. Povolal jsem na to ty nejlepší, samotnou pretoriánskou gardu. Strážce Acer, Cupressus a Fagus hlídají a prověřují stáje, strážce Almus, Larix a Fraxinus střeží palácovou bránu a Carpinus a Betula zase zahrady. Také jsem nechal zvýšit obranu Paláce, o to se postarali níže postavení strážníci. Cedrus, Ceiba a Dracanea si vzali první a druhé patro, Quercus, Robinia a Cornus zase to třetí a čtvrté. A kromě toho... Královský Léčitel a Travič už ohledali

tělo. Tady je jejich zpráva," řekl a podal mu dokument. Elin zvědavě natáhla krk, Épine však pergamen držel mimo její dohled.

„Něco nezvyklého?“ zeptal se Épine, zatímco zprávu v rychlosti pročetl. Kapitán Pyrus se zatvářil rozpačitě.

„No... princ toho večer dost vypil, což by nebylo nic neobvyklého. Prý měl v žaludku ale i nezvyklé množství jiné látky, Mistr Noëll říkal něco jako makové mléko, nebo tak něco...“

Elin nakrčila čelo. *Makové mléko?* Bylo to silné uspávací, to věděl každý. To mohl být způsob, jak prince utlumit, aby se nemohl bránit. Nebo ho prostě jen otrávit. Nebo to bylo ještě jinak?

„Víš se, jak se mu ta látka dostala do žaludku?“

Kapitán Pyrus pokrčil rameny.

„To Královský Léčitel nevěděl. Otravu nemůže potvrdit ani vyvrátit. Princ mohl sníst koneckonců něco makového na večírku. Jídla tam bylo dost.“

Rozhodně víc, než by celý tenhle palác dokázal sníst, pomyslela si Elin hořce. Odložila prázdný hrnek i krabičku na stůl. Nutně si potřebovala odskočit, ale bylo jí trapné na to upozorňovat.

„Výborně. Děkuji, kapitáne Pyrusi.“

Kapitán se toporně uklonil a se svým doprovodem odkráčel. Épine zprávu předal Orchisovi. Ten si ji převzal a ani na okamžik se nepřestál mračit.

„Měli bychom ještě navýšit bezpečnostní opatření. A také informovat zbytek královské rodiny. A samozřejmě dopadnout toho, kdo je za to zodpovědný, dříve či později,“ řekl Orchis nepřítomně. Povzdechl si. Byl to povzdech člověka, který ví, že ho čeká hromada nepříjemné práce. Začal se prohrabávat různými papíry.

„Pokud je to všechno,“ zabubnoval Épine prsty do opěradla její židle, „pak bych se s dovolením vzdálil. Za svítání odjíždím zpátky do Aztlánu, abych se mohl zúčastnit *Xiuhmolpilli*, a rád bych se před cestou ještě trochu vyspal.“

Elin prudce zvedla hlavu. *On odjíždí? Jak to?*

Orchis vypadal rovněž ohromeně. Ale pak se jeho černá obočí podezřívavě přimhouřila.

„Ale, ale. Co že tak najednou, Vaše Excellence? Máme tu naléhavý případ a vy zrovna nutně musíte odjet. Jaká to zajímavá shoda okolností...“

Zaklonil se na židli, a ačkoliv byl mnohem níž než Épine, nějak se mu podařilo dívat se na něj svrchu.

Elin zamračeně těkala pohledem z jednoho muže na druhého. Bylo to poněkud nepříjemné, protože Épine jí stál přímo za zády. *Proč je proti Épinovi Orchis tak zaujatý?*

Zajímalo ji, co s ním udělá Orchisovo ne tak jemné naznačování. Nečekala sice, že vzteky vyletí z kůže, on však v odpověď nepohnul ani svalem. Trapné ticho se protahovalo.

„Co je *Xiuhmolpilli*?“ zeptala se.

„Svazek let nebo Obřad nového ohně, jedna z našich nejdůležitějších tradic. Koná se jen každých dvaapadesát let, kdy se završí cyklus našeho kalendáře. Při přechodu z jednoho cyklu do druhého dochází k nerovnováze a může zaniknout svět. Tímto obřadem se zabráni neblahým následkům. Všechny ohně jsou uhašeny, zničí se všechno domácí náčiní, těhotné ženy a děti se ukryjí v domech. Kněží pozorně sledují oblohu a v okamžiku, kdy se objeví souhvězdí *Tianquiztli*, je na hoře *Huixachtecatl* obětován muž. Na jeho hrudi je rozdělán oheň, od kterého pak kněží zapálí louče. Během noci pak jsou z tohoto jediného zdroje za účasti lidu rozžaty další zdroje světla. Rozhoří se nová chrámová a domácí ohniště a svět se rozběhne nanovo. Svou symbolikou se Obřad nového ohně vrací k prvnímu východu Slunce na počátku světa, kdy se bohové sami obětovali ve prospěch lidí.“

Elin i Vyšetřovatel na něj zaraženě hleděli.

„Je to nesmírně důležité pro rovnováhu sil,“ dodal ještě.

Vyšetřovatel vydal přiškrcený zvuk, ale až příliš to znělo jako odfrknutí.

Teď se Épine obrátil přímo k němu. „Ať už mám povinnosti k této zemi jakékoliv, povinnost, která mě váže k mému lidu, je mi drahá nadevše. To snad chápete. Kromě toho, ve středu mě tu budete mít zpátky. Do té doby se vám snad podaří do případu vnést světlo a dostat se přímo do *srdce* problému.“

To zdůraznění mluvilo za vše. Orchis se okamžitě přestal tvářit povýšeně.

Elin se v duchu otrásla. *Ve středu. Budou to tři dny.* Do objevení knihovny a dalších částí klíčů jim bude zbývat jen třináct dnů. Nezdálo se to jako vysoké číslo, když na tom závisel její život.

Orchis přešel prstem po fialovém okvětním plátku orchideje a tvářil se, jako by v puse převaloval kyselý bonbon. Přemýšlel. Jeho mandlové oči připomínaly dva černé onyxy.

Vzápětí se uvolněně narovnal.

„Ale jistěže to chápu, Vaše Excellence. Užijte si návrat domů. A co se týče vás, slečno Noiretová,“ obrátil se k Elin, „kdybyste si na něco vzpomněla, víte, kde mě najít. Děkuji za vaši spolupráci. Můžete jít. Přeji vám dobrou noc. Vám oběma.“

KAPITOLA 2

ZRÁDCE

„Nevypadá to dobře,“ zhodnotila Elin, když se za nimi zavřely dveře. Stáhla si z ramen Épinův plášť a podala mu ho. „Mám dojem, že tě z toho tak trochu podezírám.“

„Kdo? Zhang?“ Épine pokrčil ramenem. „Nic jiného bych od něj ani nečekal. Byl jsem kdysi *trochu* hrubý k jeho příteli a jemu to pořád leží v žaludku.“

Elin nadzvedla obočí. „*Trochu* hrubý?“

Ve rtu mu zacukalo. „*Cualli*, tak *trochu* hodně hrubý.“

„Proč?“

Épine si začal až příliš zaujatě prohlížet nehty. „Nic neobvyklého. Za tu milou připomínku, že jsem občan druhé kategorie, neumím se ovládat, všechno řeším násilím a bla bla...“

„Počkej, co je občan druhé kategorie?“

Épine si z uniformy odcvrkl neviditelné smítko. Elin neušlo, že se jí schválně vyhýbá pohledem.

„Občan druhé kategorie? Ále, to je taková maličkost. Kdokoliv, kdo nepochází z Plantae, nemá magie ani co by se za nehet vešlo a není, odpusť mi to přirovnání, bílý jako alabastr.“ Konečně se jí podíval do očí. Usmál se, ale jeho oči zůstaly mrtvé. „Už máš nějakou představu?“

Elin na něj zírala jako opařená. „To si děláš legraci. To je přece... Něco takového přece nemůže existovat!“

„Razítko v mých papírech tvrdí něco jiného.“

Elin se udělalo špatně. Prudce se nadechla. „Chceš mi říct, že Bez-mocní a Aztláni mají ve svých papírech napsané, že jsou... u všech kořenů, proč by to někdo dělal?“

„Ale no tak, Convallario,“ uculil se kysele, „uvažuj trochu. Každý přece musí vidět napsané černé na bílém, že někteří lidé jsou něco míň než ostatní, pro případ, že by to snad na nás nebylo vidět dostatečně.“

Elin měla tváře rudé hanbou. Jestli svojí, že o tom neměla ani tušení, nebo za ty, kteří byli za tyhle zákony zodpovědní, to netušila. Měli její rodiče ve svých papírech podobná dehonestující razítka? Zatnula pěsti. Razítka, která je degradovala na *člověka druhé kategorie*?

Při tom pomýšlení se jí zatmělo před očima.

„Každopádně,“ pokračoval Épine, „Zhangův miláček Wu tehdy zjistil, že zlomená čelist se hojí opravdu dlouho.“ Uchechtl se a zasněně se zahleděl do stropu. Elin v jeho očích spatřila jiskřičky radosti. „Dva měsíce musel jíst trubičkou a vypadal u toho jako debil. A jak u toho kňoural! U Quetzalcoatlova opeřeného ocasu... Bylo to k popukání!“

Elin se zamračila. Že by opravdu *tohle* byl nejlepší způsob, jak celý spor vyřešit... Pak si ale vzpomněla na toho opilce z večírku a rázem ji s vyšetřovatelovým přítelem přešla veškerá lítost.

„Jak si můžou dovolit s tebou takhle mluvit?“

Pokrčil rameny. „Asi proto, že můžou? Ta razítka jim k tomu prakticky dávají oprávnění. Nejsou zrovna určená k tomu, aby chránila člověka druhé kategorie před člověkem kategorie první, chápeš...“

Elin se znovu zvedl žaludek. „To je tak odporné...“

„Hm. Možná že –“

„*Guvernére Dranelle!*“ přerušil Épina náhlý výkřik. Oba se otočili za tím hlasem.

Přibíhala k nim mladá žena. Léčitelský plášť za ní vlál a pleskal jako obrovská bílá křídla. Elin zatrnulo, když v ženě poznala Léčitelku Melissu Leclercovou, svoji bývalou spolužačku. Ne zrovna přátelskou bývalou spolužačku.

Melissa smykem zastavila a opřela se o kolena, aby se vydýchala.

„Léčitelko Leclercová,“ oslovil ji Épine. Elin neušel jeho zneklidňující tón. „Stalo se něco?“